

Vec C-92/24

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

Dátum podania:

24. január 2024

Vnútroštátny súd:

Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

6. október 2023

Odvolateľka:

Banca Mediolanum SpA

Odporca:

Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia

[omissis] Uznesenie č. 1467/2023
[omissis] podané 6. 10. 2023
[omissis]

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA Sezione 22
(Daňový súd druhého stupňa pre Lombardsko, 22. senát, Taliansko) [omissis]

[zloženie senátu]

dňa 27. 9. 2023 vyhlásil toto

UZNESENIE

- vo veci odvolania [omissis]

podaného odvolateľkou

Banca Mediolanum S.p.a.[omissis]

proti

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (Regionálne riaditeľstvo
daňového úradu Lombardsko, Taliansko)

[omissis]

týkajúce sa napadnutia:

- rozsudku [omissis] vyhláseného Commissione Tributaria Provinciale
MILANO sez. 12 (Provinčná daňová komisia v Miláne, 12. senát, Taliansko)
[omissis]

Daňové akty:

- ZAMIETNUTIE ŽIADOSTI O VRÁTENIE REGIONÁLNEJ DANE
Z VÝROBNEJ ČINNOSTI ZA ROK 2014

po verejnom pojednávaní

SKUTKOVÝ A PRÁVNÝ STAV

Corte di Giustizia di II grado della Lombardia (Daňový súd druhého stupňa pre
Lombardsko),

- vo veci odvolania podaného spoločnosťou Banca Mediolanum proti
rozsudku 12. senátu Commissione Tributaria Provinciale di Milano (Provinčná
daňová komisia v Miláne) [omissis];

- [omissis];
- vzhľadom na to, že navrhovaná otázka týkajúca sa zlučiteľnosti článku 6 legislatívneho dekrétu 446/1997 s právom Európskej únie a konkrétne so smernicou 2011/96/EÚ sa zdá byť nevyhnutná na účely vydania rozhodnutia vo veci žiadosti daňovníka o vrátenie dane, ktorú príslušný úrad zamietol;
- vnútroštátny súd kladie Súdnemu dvoru Európskej únie túto prejudiciálnu otázku v zmysle článku 267 ZFEÚ:

PREJUDICIÁLNA OTÁZKA TÝKAJÚCA SA ZLUČITEĽNOSTI

ČLÁNKU 6 ODS. 1 LEGISLATÍVNEHO DEKRÉTU Č. 446/1997

S PRÁVOM [EURÓPSKEJ ÚNIE]

1. PRÁVNA ÚPRAVA EURÓPSKEJ ÚNIE V SÚVISLOSTI SO ZDAŇOVANÍM DIVIDEND PREROZDEĽOVANÝCH DCÉRSKOU SPOLOČNOSŤOU SO SÍDLOM V JEDNOM ČLENSKOM ŠTÁTE MATERSKEJ SPOLOČNOSTI SO SÍDLOM V INOM ČLENSKOM ŠTÁTE

Cieľom smernice Rady 2011/96/EÚ z 30. novembra 2011 o spoločnom systéme zdaňovania uplatňovanom v prípade materských spoločností a dcérskych spoločností v rozličných členských štátoch (prepracované znenie smernice 90/435/EHS z 23. júla 1990) („smernica o materských a dcérskych spoločnostiach“) je odstrániť nevýhody a deformácie, ktorým by boli vystavené materské spoločnosti so sídlom v členskom štáte Európskej únie v prípade, že by dostali dividendy od dcérskych spoločností so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie. V preambule sa totiž uvádza, že cieľom smernice je „oslobodiť dividendy a iné prerozdelenie ziskov, ktoré sú vyplácané dcérskymi spoločnosťami ich materským spoločnostiam, od zrážkovej dane a vylúčiť dvojité zdanenie týchto príjmov na úrovni materskej spoločnosti“, keďže ide o „zoskupenia spoločností rozličných členských štátov... potrebné na to, aby sa v rámci Únie vytvorili podmienky analogické s podmienkami vnútorného trhu a aby sa tak zabezpečilo efektívne fungovanie takéhoto vnútorného trhu“, nemali by byť brzdené „... obmedzeniami, nevýhodami alebo deformáciami vznikajúcimi najmä z daňových predpisov členských štátov», a preto by sa mali vzhľadom na takéto vzájomné zoskupovanie spoločností v rozličných štátoch, stanoviť daňové pravidlá, ktoré by boli neutrálne z hľadiska súťaženia, aby sa umožnilo podnikom prispôbiť sa požiadavkám vnútorného trhu s cieľom zvýšiť ich produktivitu a posilniť ich postavenie v hospodárskej súťaži na medzinárodnej úrovni“.

Na dosiahnutie týchto cieľov sa v článku 4 ods. 1 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach stanovuje, že „keď materská spoločnosť... na základe združenia materskej spoločnosti s jej dcérskou spoločnosťou dostáva prerozdelené zisky, štát materskej spoločnosti“ je povinný a) upustiť „od zdanenia takýchto ziskov“ alebo b) zdaníť „tieto zisky, pričom oprávni materskú spoločnosť...“

odrátať si od dane zlomok dane z príjmu právnických osôb spojenú s týmito ziskami a platenú dcérskymi spoločnosťami“.

Okrem toho v uvedenom článku 4 ods. 3 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach sa priznáva „každému členskému štátu... možnosť stanoviť, že akékoľvek poplatky vzťahujúce sa na vlastníctvo a akékoľvek straty pochádzajúce z rozdelenia ziskov dcérskej spoločnosti nemožno odrátať zo zdaniteľných ziskov materskej spoločnosti“, ale „tam, kde sú náklady na riadenie týkajúce sa vlastníctva v takomto prípade určené paušálne, určené množstvo nemôže presiahnuť 5 % ziskov rozdelených dcérskou spoločnosťou“. Preto v prípade, že členské štáty využijú možnosť stanoviť paušálne neodpočítateľné výdavky na riadenie týkajúce sa majetkovej účasti, citované ustanovenie im ukladá zabezpečiť neodpočítateľnosť takýchto výdavkov, čiže zdaniť zodpovedajúcu časť dividend prijatých materskou spoločnosťou, konkrétne percentuálny podiel nepresahujúci 5 percent z príslušnej sumy.

2. REŽIM ZDAŇOVANIA DIVIDEND ZAPLATENÝCH DCÉRSKYMI SPOLOČNOSŤAMI SO SÍDLOM V INÝCH ČLENSKÝCH ŠTÁTOCH MATERSKÝM SPOLOČNOSTIAM SO SÍDLOM V TALIANSKU REGIONÁLNOU DAŇOU Z VÝROBNEJ ČINNOSTI V TALIANSKU

Legislatívny dekrét č. 446 z 15. decembra 1997 („d.lgs. č. 446“) upravuje regionálnu daň z výrobnnej činnosti („IRAP“ - imposta regionale sulle attività produttive). Podľa článku 2 d.lgs. č. 446 je predmetom IRAP obvyklé vykonávanie samostatne organizovanej činnosti zameranej na výrobu alebo výmenu tovaru alebo poskytovanie služieb, pričom podľa toho istého ustanovenia predstavuje činnosť vykonávaná spoločnosťami a právnickými osobami v každom prípade predmet dane.

Z tohto dôvodu sa v článku 3 písm. a) a e) d.lgs. č. 446 zahŕňajú medzi zdaniteľné osoby na účely IRAP aj subjekty uvedené v písmene l) časti A prílohy I k smernici o materských a dcérskych spoločnostiach, ktoré obsahuje „zoznam spoločností podľa článku 2 písm. a) bodu i)“ tejto smernice, čiže „spoločnosti podľa talianskeho práva označované ako ‚società per azioni‘, ‚società in accomandita per azioni‘, ‚società a responsabilità limitata‘, ‚società cooperative‘, ‚società di mutua assicurazione‘, a súkromné a verejné subjekty, ktorých celá činnosť alebo jej podstatná časť má obchodný charakter“.

Článok 4 d.lgs. č. 446 identifikuje základ dane IRAP ako „hodnotu čistej produkcie odvodenej z činnosti vykonávanej v danom regióne“.

V článku 6 d.lgs. č. 446 sa stanovuje, že pre banky a iných finančných sprostredkovateľov sa základ dane IRAP určuje algebrickým súčtom nasledujúcich položiek výkazu ziskov a strát:

- a) sprostredkovateľská marža znížená o 50 percent dividend;

- b) odpisy hmotného a nehmotného majetku na funkčné využitie vo výške 90 percent;
  - c) ostatné administratívne výdavky vo výške 90 percent;
- ca) čisté úpravy a odpisy v dôsledku zhoršenia úveru, obmedzené na tie úpravy a odpisy, ktoré možno pripísať pôžičkám klientom zaznamenaným na tieto účely v súvahe.

Banky a iní finanční sprostredkovatelia so sídlom v Taliansku, ktorých možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, sú preto povinní zahrnúť do výpočtu ich základu dane IRAP 50 percent zo sumy dividend prerozdelených spoločnosťami so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, ktoré možno kvalifikovať ako dcérske spoločnosti, ak sú tieto dividendy súčasťou sprostredkovateľskej marže ich výkazu ziskov a strát.

Podľa článku 16 ods. 1a a 3 d.lgs. č. 446 sa IRAP uplatňuje voči bankám a iným finančným sprostredkovateľom so sadzbou 4,65 percenta, pričom regióny sú oprávnené túto sadzbu meniť maximálne do výšky 0,92 percentuálnych bodov.

Banky a iní finanční sprostredkovatelia, ktorých možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach a ktorí zahrnuli do výpočtu ich základu dane IRAP 50 percent zo sumy dividend prerozdelených dcérskymi spoločnosťami so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, pritom nie sú oprávnení odpočítať zo splatnej IRAP zlomok dane z príjmu právnických osôb vzťahujúcu sa na vyššie uvedené zisky, ktorú tieto spoločnosti zaplatili v členskom štáte ich sídla.

Banky a iné finančné inštitúcie, ktoré sú daňovými rezidentmi v Taliansku a ktoré možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, z tohto dôvodu zdaňujú dividendy získané od dcérskych spoločností so sídlom v iných členských štátoch, ktoré spĺňajú požiadavky stanovené smernicou o materských a dcérskych spoločnostiach, regionálnou daňou IRAP v rozsahu 50 percent zo sumy týchto dividend.

3. KONANIE VO VECI SAMEJ

V zdaňovacom období 2014 spoločnosť BANCA MEDIOLANUM S.p.A. („BANCA MEDIOLANUM“) vlastnila akcie v nasledujúcich spoločnostiach, ktoré mali jednu z foriem uvedených v prílohe A smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, boli daňovými rezidentmi v Írsku, Luxembursku a Španielsku, pričom na základe daňovej dohody s treťou krajinou sa nepovažovali za rezidentov mimo Únie a bez využívania režimov oslobodenia podliehali jednej z daní uvedených v prílohe B smernice o materských a dcérskych spoločnostiach:

- a) 51 percentný podiel na základnom imaní spoločnosti Mediolanum International Funds Ltd, ktorá je daňovým rezidentom v Írsku;
- b) 51 percentný podiel na základnom imaní spoločnosti Mediolanum Asset Management Ltd, ktorá je daňovým rezidentom v Írsku;
- c) 99,996 percentný podiel na základnom imaní spoločnosti Gamax Management AG, ktorá je daňovým rezidentom v Luxembursku;
- d) 100 percentný podiel na základnom imaní spoločnosti Banco Mediolanum S.A., ktorá je daňovým rezidentom v Španielsku.

BANCA MEDIOLANUM získala od uvedených dcérskych spoločností dividendy v celkovej výške 231 912 007,51 eura, pričom podrobnejšie dostala:

- a) sumu 164 820.000,00 eur od spoločnosti Mediolanum International Funds Ltd;
- b) sumu 10 710 000,00 eur od spoločnosti Mediolanum Asset Management Ltd;
- c) sumu 6 382 007,51 eura od spoločnosti Gamax Management AG;
- d) sumu 50 000 000,00 eur od spoločnosti Banco Mediolanum S.A..

Dcérske spoločnosti, ktoré sú daňovými rezidentmi v Írsku, Luxembursku a Španielsku, kde aj podliehajú dani z príjmov právnických osôb, nezrazili nijakú daň z dividend zaplatených spoločnosti BANCA MEDIOLANUM, keďže boli splnené všetky požiadavky podľa článku 2 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, v ktorom sa stanovuje výnimka z uplatňovania zrážkovej dane na dividendy vyplácané „dcérskou spoločnosťou“, ktorá „i) má jednu z foriem vymenovaných v časti A prílohy I; ii) podľa daňového práva členského štátu sa považuje na daňové účely za sídliacu v tomto členskom štáte a podľa podmienok dohody o dvojitém zdanení uzavretej s tretím štátom sa na daňové účely nepovažuje za sídliacu mimo Únie; iii) okrem toho podlieha jednej z daní vymenovaných v časti B prílohy I bez možnosti voľby alebo vyňatia, alebo akejkoľvek inej dani, ktorá môže ktorúkoľvek z uvedených daní nahradiť“ voči „materskej spoločnosti“, ktorá v zmysle článku 3 uvedenej smernice „splňa podmienky stanovené v článku 2 a ktorá má minimálne 10 % podiel kapitálu spoločnosti iného členského štátu, ktorá splňa rovnaké podmienky“.

BANCA MEDIOLANUM uviedla dividendy vyzbierané v zdaňovacom období 2014 od týchto spoločností vo výkaze ziskov a strát v položke „dividendy a podobné výnosy“, ktorá je súčasťou sprostredkovateľskej marže.

BANCA MEDIOLANUM preto zahrnila uvedené dividendy do výpočtu svojho základu dane z príjmov právnických osôb za predmetné zdaňovacie obdobie 2014, a to vo výške 5 percent ich výšky v súlade s článkom 89 TUIR (Testo unico delle

imposte sui redditi – kodifikované znenie právnych predpisov v oblasti dane z príjmov).

BANCA MEDIOLANUM sa kvalifikuje ako finančný sprostredkovateľ podľa článku 6 d.lgs. č. 446. Táto spoločnosť preto v daňovom priznaní k IRAP podanom za zdaňovacie obdobie 2014 zahrnula uvedené dividendy aj do výpočtu základu tejto dane, a to v rozsahu 50 percent ich výšky, čiže podľa článku 6 d.lgs. č. 446 v sume 115 956 003,76 eura.

BANCA MEDIOLANUM napokon v rámci toho istého daňového priznania uhradila splatnú IRAP, pričom uplatnila sadzbu 5,57 percenta z takto určeného základu dane vo výške 10 392 278,00 eur a vzhľadom na to, že predchádzajúcom daňovom priznaní mala daňový prebytok IRAP vo výške 5 712 250,00 eur a v priebehu zdaňovacieho obdobia 2004 zaplatila daňové preddavky v celkovej výške 9 451.969 00 eur, vykázala prebytok IRAP vo výške 4 771 941,00 eur.

Dňa 4. júna 2019 podala BANCA MEDIOLANUM na Regionálne riaditeľstvo daňového úradu pre Lombardsko („Úrad“) žiadosť o vrátenie nadbytočnej IRAP zaplatenej v dôsledku uplatnenia tejto dane na 50 percent dividend, ktoré predmetná spoločnosť dostala od spoločností Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG a Banco Mediolanum S.A., pričom usúdila, že článok 6 ods. 1 d.lgs. č. 446 je v časti, v ktorej ukladá povinnosť zdaniť na účely IRAP 50 percent zo sumy dividend, v rozpore s článkom 4 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, v ktorom sa vylučuje možnosť zdanenia dividend prerozdeľovaných dcérskymi spoločnosťami materským spoločnostiam v rozsahu vyššom ako 5 percent z príslušnej sumy.

Dňa 16. októbra 2020 Úrad doručil spoločnosti BANCA MEDIOLANUM rozhodnutie, ktorým zamietol žiadosť banky o vrátenie dane.

V odôvodnení tohto rozhodnutia Úrad konkrétne uviedol, že článok 6 d.lgs. č. 446 v časti, v ktorej ukladá finančným sprostredkovateľom, ktorí sú daňovými rezidentmi v Taliansku a ktorí spĺňajú kvalifikáciu materských spoločností na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, aby zdanili na účely IRAP aj 50 percent dividend prerozdeľovaných spoločnosťami so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, ktoré možno na účely uvedenej smernice kvalifikovať ako dcérske spoločnosti, nie je v rozpore s článkom 4 tejto smernice, keďže predmetné ustanovenie sa nevzťahuje na IRAP, ale len na dane z príjmov.

Žalobou podanou 15. decembra 2020 BANCA MEDIOLANUM napadla vyššie uvedené zamietavé rozhodnutie na Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (Daňový súd prvého stupňa v Miláne), pričom spochybnila jeho zákonnosť a dôvodnosť a príslušnému súdu navrhla, aby Úradu uložil povinnosť požadovanú daň vrátiť.

Rozsudkom [omissis] Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (Daňový súd prvého stupňa v Miláne) uvedenú žalobu zamietol, pričom pri tejto

príležitosti konštatoval, že zákaz podľa článku 4 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach sa nevzťahuje na IRAP.

Odvolaním podaným 31. januára 2023 BANCA MEDIOLANUM napadla vyššie uvedený rozsudok Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (Daňový súd prvého stupňa v Miláne), pričom sa domáhala zmeny tohto rozsudku a následného uloženia povinnosti Úradu vrátiť nadmernú IRAP, o ktorú požiadala v pôvodnej žiadosti.

4. PREJUDICIÁLNA OTÁZKA

Vzhľadom na uvedené skutočnosti závisí riešenie vyplývajúce z vnútroštátneho práva, pokiaľ ide o otázku týkajúcu sa uplatniteľnosti IRAP v dôsledku článku 6 ods. 1 d.lgs. č. 446 na 50 percent dividend vyzbieraných finančnými sprostredkovateľmi, ktorých možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, a to od spoločností so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, ktoré možno na účely uvedenej smernice kvalifikovať ako dcérske spoločnosti, od rozhodnutia o prejudiciálnej otázke týkajúcej sa zlučiteľnosti zdanenia 50 percent uvedených dividend na účely IRAP s článkom 4 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach. Na základe vytýčeného právneho rámca [Európskej únie] je totiž potrebné vychádzať z predpokladu, že zákaz považovať dividendy prerozdeľované dcérskou spoločnosťou, ktorá je rezidentom v inom členskom štáte, za zdaniteľné materskou spoločnosťou, ktorá je rezidentom členského štátu, pokiaľ ide o vyšší podiel ako 5 percent zo sumy týchto dividend, by sa mohol v Taliansku uplatňovať aj v súvislosti s IRAP.

Ak by však tomu tak bolo, ustanovenie článku 6 ods. 1 d.lgs. č. 446 by bolo s takto stanoveným zákazom nezlučiteľné, keďže bankám a iným finančným sprostredkovateľom, ktorých možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, ukladá, aby uplatnili IRAP na 50 percent dividend vyzbieraných od spoločností so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, ktoré možno na účely uvedenej smernice kvalifikovať ako dcérske spoločnosti, pričom Taliansko nezaručuje materským spoločnostiam právo odpočítať zo splatnej IRAP zlomok z dane z príjmov právnických osôb týkajúcej sa týchto dividend, ktorú zaplatili dcérske spoločnosti.

V tejto súvislosti je dôležité poznamenať, že Súdny dvor Európskej únie („SDEÚ“) rozsudkami zo 17. mája 2017 vo veci C-365/16 (AFEP c. Ministre des Finances et des Comptes publics) a vo veci C-68/15 (X c. Ministerraad) vysvetlil, že článok 4 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach znamená zákaz určený členským štátom EÚ, aby uplatňovali akúkoľvek formu zdaňovania, čiže nielen vo vzťahu k dani z príjmov právnických osôb, pokiaľ ide o dividendy, ktoré materské spoločnosti dostávajú od dcérskych spoločností, a to v súvislosti so sumou prevyšujúcou 5 percent z výšky týchto dividend.

Konkrétne, vo veci C-365/16 francúzska Štátna rada položila Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa zlučiteľnosti spojených ustanovení článku 4 ods. 1 a 3 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach a článku 235 ZCA francúzskeho všeobecného daňového zákonníka v časti, kde sa materským spoločnostiam ukladala nielen povinnosť zdať daňou z príjmov právnických osôb 5 percent z nimi vyzbieraných dividend v dôsledku nemožnosti odpočítať paušálne určené výdavky na riadenie majetkového podielu, ale aj povinnosť zdať ich dodatočnou daňou vo výške 3 percent pri opätovnom prerozdelení spoločníkom materskej spoločnosti. Po tom, čo SDEÚ v rámci odpovede na uvedenú otázku najprv uviedol, že „vzhľadom na to, že cieľom smernice o materských a dcérskych spoločnostiach je podľa jej odôvodnenia 3 vylúčiť dvojité zdanenie ziskov rozdelených dcérskou spoločnosťou v prospech svojej materskej spoločnosti na úrovni materskej spoločnosti, zdanenie týchto ziskov členským štátom materskej spoločnosti na úrovni tejto spoločnosti pri ich opätovnom rozdelení, ktoré by viedlo k tomu, že tieto zisky podliehajú zdaneniu, ktoré v skutočnosti prekračuje hranicu 5 % stanovenú v článku 4 ods. 3 tejto smernice, spôsobuje dvojité zdanenie na úrovni danej spoločnosti, ktoré uvedená smernica zakazuje“, konštatoval, že francúzska daňová právna úprava je nezlučiteľná s článkom 4 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach. Tomuto ustanoveniu totiž „... odporuje daňové opatrenie členského štátu materskej spoločnosti, o aké ide vo veci samej, ktoré stanovuje výber dane v prípade prerozdelenia dividend materskou spoločnosťou, pričom vymeriavací základ tejto dane predstavujú sumy vyplatených dividend, vrátane súm pochádzajúcich od dcérskych spoločností tejto spoločnosti, ktoré nie sú rezidentmi“, keďže „uplatnenie článku 4 ods. 1 písm. a) smernice o materských a dcérskych spoločnostiach sa neobmedzuje len na jednu konkrétnu daň“, pričom stanovuje, „že členský štát materskej spoločnosti nezdaní zisky rozdelené jej dcérskou spoločnosťou nerezidentom“, a „cieľom uvedeného ustanovenia je vyhnúť sa tomu, aby členské štáty prijali daňové opatrenia, ktoré povedú k dvojitému zdaneniu týchto ziskov na úrovni materských spoločností“, takže „v tejto súvislosti... nie je dôležité, či vnútroštátne daňové opatrenie je kvalifikované ako daň z príjmu právnických osôb alebo nie“. Okrem toho vo veci C-68/15 belgický Ústavný súd položil Súdnemu dvoru otázku týkajúcu sa zlučiteľnosti spojených ustanovení článku 4 ods. 1 a 3 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach a kapitoly 15 belgického zákonníka o dani z príjmov v časti, kde sa materským spoločnostiam ukladala nielen povinnosť zdať daňou z príjmov právnických osôb 5 percent z nimi vyzbieraných dividend v dôsledku nemožnosti odpočítať paušálne určené výdavky na riadenie majetkového podielu, ale aj povinnosť uplatniť Fairness Tax vo výške 5,15 percenta pri opätovnom prerozdelení spoločníkom materskej spoločnosti v prípade, že takéto dividendy tvorili zisky, ktoré sa nezahrnuli do jej zdaniteľných príjmov. V rámci odpovede na uvedenú otázku SDEÚ rozhodol, že „článok 4 ods. 1 písm. a) smernice o materských a dcérskych spoločnostiach v spojení s odsekom 3 uvedeného článku sa má vykladať v tom zmysle, že tomuto ustanoveniu odporuje vnútroštátne daňové opatrenie, o aké ide vo veci samej, ktorá v situácii, keď materská spoločnosť zisky, ktoré prijala od dcérskej spoločnosti, rozdelí neskôr

ako v roku, v ktorom ich získala, vedie k tomu, že tieto zisky podliehajú zdaneniu, ktoré prekračuje hranicu 5 % upravenú v tomto ustanovení“.

[Opätovná citácia úryvkov rozsudkov Súdneho dvora, už citovaných v predchádzajúcom odseku].

Z judikatúry SDEÚ preto vyplýva, že článok 4 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach ukladá členským štátom EÚ zákaz uplatňovať akúkoľvek formu zdaňovania, pokiaľ ide o dividendy, ktoré materské spoločnosti prijímajú od dcérskych spoločností, konkrétne v súvislosti so sumou prevyšujúcou 5 percent z výšky týchto dividend, a to nielen pri ich výbere, ale aj pri ich následnom rozdeľovaní medzi spoločníkov materskej spoločnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti by článok 6 d.lgs. č. 446 v časti, v ktorej ukladá bankám a iným finančným sprostredkovateľom so sídlom v Taliansku, ktorých možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, povinnosť uplatniť IRAP na 50 percent dividend, ktoré získali od spoločností so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, ktoré možno na účely uvedenej smernice kvalifikovať ako dcérske spoločnosti, mohol byť nezlučiteľný so zákazom zdanenia ziskov, ktoré materské spoločnosti so sídlom v členskom štáte získali od dcérskych spoločností so sídlom v iných členských štátoch, pokiaľ ide o percentuálny podiel vyšší ako 5 percent z príslušnej sumy dividend, vyplývajúcim z článku 4 smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, tak, ako ho vykladá SDEÚ v rozsudkoch zo 17. mája 2017, vec C-365/16 a vec C-68/15. Zavedenie takejto povinnosti totiž „vedie k tomu, že tieto zisky podliehajú zdaneniu, ktoré prekračuje hranicu 5 % upravenú v tomto ustanovení“.

Odpoveď na položenú otázku je zjavne významná a rozhodujúca na účely vydania rozhodnutia v konaní vo veci samej z dôvodu skutočnosti, že ak by sa potvrdila nezlučiteľnosť uvedených ustanovení smernice Rady 2011/96/EÚ z 30. novembra 2011 a ustanovenia článku 6 ods. 1 d.lgs. č. 446 z 15. decembra 1997 v časti, v ktorej umožňuje zdaniť na úkor finančných sprostredkovateľov so sídlom v Taliansku, ktorých možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice o materských a dcérskych spoločnostiach, regionálnou daňou IRAP 50 percent dividend rozdeľovaných spoločnosťami so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, ktoré možno na účely uvedenej smernice kvalifikovať ako dcérske spoločnosti, zamietavé rozhodnutie, ktoré je predmetom konania vo veci samej, a odvolaním napadnutý rozsudok by boli nezákonné, pričom žiadosť o vrátenie dane podaná v prejedávanej veci by bola dôvodná, keďže BANCA MEDIOLANUM požiadala o vrátenie nadmernej IRAP zaplatenej v dôsledku toho, že do základu dane zahrnula 50 percent z dividend, ktoré uvedená spoločnosť získala od svojich dcérskych spoločností usadených v Írsku, Luxembursku a Španielsku, pričom Úrad túto žiadosť svojim rozhodnutím zamietol.

Na záver vnútroštátny súd, t. j. Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia (Daňový súd druhého stupňa pre Lombardsko) kladie Súdnemu dvoru Európskej únie v súlade s článkom 267 ZFEÚ túto prejudiciálnu otázku:

Je požiadavka Talianskej republiky stanovená v článku 6 ods. 1 legislatívneho dekrétu 446/1997, týkajúca sa zdaňovania regionálnou daňou IRAP podielu 50 percent z dividend vyzbieraných finančnými sprostredkovateľmi so sídlom v Taliansku, ktorých možno kvalifikovať ako materské spoločnosti na účely smernice Rady 2011/96/EÚ z 30. novembra 2011, a prerozdeľovaných spoločnosťami so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie, ktoré možno na účely uvedenej smernice kvalifikovať ako dcérske spoločnosti, pričom materské spoločnosti nie sú oprávnené odpočítať z IRAP zlomok dane z príjmov právnických osôb týkajúcej sa týchto ziskov, ktorú zaplatili dcérske spoločnosti, zlučiteľná so zákazom zdaňovania ziskov, ktoré materské spoločnosti so sídlom v členskom štáte získali od dcérskych spoločností so sídlom v iných členských štátoch, a to pokiaľ ide o percentuálny podiel vyšší ako 5 percent z príslušnej sumy dividend, vyplývajúcim z článku 4 vyššie uvedenej smernice?

Z týchto dôvodov

[*omissis*] [obvyklé formulácie]

[*omissis*] 27. 9. 2023

[*omissis*] [zloženie senátu]

PRACOVNÝ DOKUMENT